

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Isandaan at Pitumpu't Siyam

*Ang Sigaw sa Hatinggabi at ang Gampaning Propetiko ng Roma:
Pagbubunyag ng mga Huling Araw sa Aklat ni Daniel*

Jeff Pippenger
2024-04-09

Nasa banal na lupa na tayo, kung ang aklat ni Daniel ang pag-uusapan, sapagkat narating na natin ang mga talatang kumakatawan sa Sigaw sa Hatinggabi para sa isang daan at apatnapu't apat na libo. Tinutukoy rin ng mga talata ang pagtatatak sa mga ensign na itinataas. Ito ang mga talatang bumubuo sa bahaging mula sa aklat ni Daniel na nauukol sa mga huling araw na tinanggalan ng selyo, at kumakatawan sa paglalahad ni Daniel hinggil sa Pahayag ni Jesucristo na tinatangalan ng selyo kapag "malapit na ang panahon," bago mismong magsara ang probasyon sa talatang labing-anim.

Ang Roma ang nagpapatibay sa pangitain, gaya ng inilalarawan sa talatang ika-labing-apat ng kabanata ika-labing-isa, at kaya mahalagang masusing pagtuunan ng pansin ang Roma habang binabaybay natin ang mga talatang ika-labing-isa hanggang ika-labing-lima, sapagkat kung saan "walang pangitain, ang bayan ay napapahamak," at kung hindi ninyo paniniwalaan ang Isaias kabanata pito, mga talatang walo at siyam, "tiyak na hindi kayo matatatag."

Binanggit ni Uriah Smith ang isang tuntuning panghula nang hindi bababa sa apat na ulit sa kaniyang aklat na Daniel and the Revelation. Ipinakikilala ng tuntuning iyon na ang isang kapangyarihang panghula ay hindi itinutukoy sa hula hanggang sa ito ay maging "kaugnay" ng bayan ng Diyos. Ang unang pagkakataon na tinalakay niya ito ay may kaugnayan sa pagpapakilala sa Babilonia sa patotoong panghula.

"Ito ay isang maliwanag na alituntunin ng pagpapakahulugan na maaari nating asahan na mabanggit ang mga bansa sa propesiya kapag ang mga ito ay nagiging lubhang kaugnay sa bayan ng Diyos, anupa't ang pagbanggit sa kanila ay nagiging kailangan upang maging ganap ang mga tala ng banal na kasaysayan." Uriah Smith, Daniel at ang Apocalipsis, 46.

Sa hindi bababa sa tatlo pang ibang pagkakataon, tinatalakay ni Smith ang alituntunin, at sa bawat isa sa tatlong iyon ay tumutukoy siya sa "league" ng mga Hudyo, ngunit sa isa sa mga pagtukoy ay kinilala niya ang "league" bilang natupad noong 162 BC, samantalang ang dalawa pa ay sumasang-ayon sa mga makabagong mananalaysay, na tinutukoy ang katuparan ng "league" ng mga Hudyo at Roma noong 161 BC.

"Hindi na kailangang ipaalala sa mambabasa na ang mga pamahalaan sa lupa ay hindi ipinakilala sa hula hangga't hindi sila sa paanuman ay nagkakaroon ng kaugnayan sa bayan ng Diyos. Ang Roma ay nagkaroon ng kaugnayan sa mga Judio, na siyang bayan ng Diyos nang panahong iyon, sa pamamagitan ng bantog na Alyansang Judio, BC 161. 1 Maccabees 8;

Antiquities ni Josephus, aklat 12, kabanata 10, seksiyon 6; Prideaux, Tomo II, pahina 166. Ngunit pitong taon bago nito, samakatuwid nga, noong BC 168, nasakop na ng Roma ang Macedonia, at ginawang bahagi ng kaniyang imperyo ang bansang iyon. Samakatuwid, ang Roma ay ipinakikilala sa hula sa mismong panahong, mula sa nasakop na sungay ng kambing na Macedonio, ito ay lumalabas tungo sa mga bagong pananakop sa iba't ibang dako. Kaya nga, sa propeta ay nagpakita ito, o maaaring wastong banggitin sa hulang ito, na lumalabas mula sa isa sa mga sungay ng kambing." Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 175.

Ngunit nagsasaad din si Smith na ito ay noong 162 B.K.

"Ang gayunding kapangyarihan ay tatayo rin sa Banal na Lupain, at lalamunin iyon. Ang Roma ay napaugnay sa bayan ng Diyos, ang mga Judio, sa pamamagitan ng pakikipag-alyansa, noong 162 BK, at mula sa petsang iyon ay nagtataglay ito ng isang mahalagang lugar sa kalendaryong makahula. Gayunman, hindi nito nakuha ang kapangyarihang hurisdiksiyonal sa Judea sa pamamagitan ng tunay na pananakop hanggang 63 BK; at noon ay sa sumusunod na paraan." Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 259.

Pagkatapos, sa ikatlong pagkakataong tinutukoy niya ang pangyayaring iyon, muli niyang sinasabing 161 B.K.

"Matapos tayong dalhin sa pamamagitan ng mga sekular na pangyayari ng imperyo hanggang sa wakas ng pitumpung sanlinggo, ang propeta, sa talata 23, ay ibinabalik tayo sa panahong ang mga Romano ay naging tuwirang kaugnay ng bayan ng Diyos sa pamamagitan ng pakikipagtipan ng mga Judio, BC 161: mula sa puntong iyon ay saka tayo dinadala sa isang tuwirang hanay ng mga pangyayari hanggang sa pangwakas na pagtatagumpay ng iglesya, at sa pagtatatag ng walang hanggang kaharian ng Diyos. Palibhasa'y mabigat na sinisiil ng mga haring taga-Siria, ang mga Judio ay nagsugo ng isang sugo sa Roma upang hingin ang tulong ng mga Romano, at makipag-isa sa kanila sa 'isang tipan ng pagkakaibigan at pakikipagkaisang-loob.' 1 Maccabees 8; Prideaux, II, 234; Josephus's Antiquities, aklat 12, kabanata 10, seksiyon 6. Pinakinggan ng mga Romano ang kahilingan ng mga Judio, at pinagkalooban sila ng isang atas, na ipinahayag sa mga salitang ito:—

'Ang dekreto ng senado hinggil sa isang alyansa ng pagtulong at pagkakaibigan sa bansa ng mga Judio. Hindi magiging ayon sa batas para sa sinumang nasasailalim sa kapangyarihan ng mga Romano na makipagdigma laban sa bansa ng mga Judio, ni tumulong sa mga gumagawa nito, maging sa pagpapadala sa kanila ng trigo, o mga sasakyang-dagat, o salapi; at kung magkaroon ng anumang pagsalakay laban sa mga Judio, tutulungan sila ng mga Romano hangga't makakaya nila; at muli, kung magkaroon ng anumang pagsalakay laban sa mga Romano, tutulungan naman sila ng mga Judio. At kung naisin ng mga Judio na magdagdag sa, o magbawas mula sa, alyansa ng pagtulong na ito, yaon ay gagawin sa pangkalahatang pagsang-ayon ng mga Romano. At anuman ang dagdag na sa gayo'y gagawin, magkakaroon iyon ng bisa.' 'Ang dekreto ng ito,' wika ni Josefo, 'ay isinulat nina Eupolemus, anak ni John, at ni Jason, anak ni Eleazer, noong si Judas ang punong saserdote ng bansa, at si Simon, na kaniyang kapatid, ang heneral ng hukbo. At ito ang unang alyansa na ginawa ng mga Romano sa mga Judio, at isinagawa sa ganitong paraan.'" Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 271.

Hindi ko tungkulin na ipaliwanag kung bakit binanggit ni Smith ang 162 BK, maliban sa aking palagay na iyon ay isang pagkakamaling tipograpiko. Ang punto ko ay ang pagtukoy sa diin na ibinibigay niya sa tinatawag niyang “isang hayag na tuntunin ng pagpapakahulugan na maaasahan nating mapansin ang mga bansa sa hula kapag sila’y naging sapat na nakaugnay sa bayan ng Diyos anupa’t nagiging kinakailangan ang pagbanggit sa kanila upang maging ganap ang mga tala ng banal na kasaysayan.” Kapag binibigyang-diin ni Smith ang tuntuning iyon, tinutukoy niyang ang Roma ay naging kaugnay sa bayan ng Diyos sa “league” ng talata dalawampu’t tatlo noong 161 BK, ngunit tinutukoy din niya na unang ipinakilala ang Roma sa salaysay na propetiko noong 200 BK, tatlumpu’t siyam na taon bago ang 161 BK.

Ipinakilala ngayon ang isang bagong kapangyarihan—‘ang mga mandarambong ng iyong bayan;’ sa literal, wika ni Obispo Newton, ‘ang mga mambabasag ng iyong bayan.’ Malayo roon, sa mga pampang ng Ilog Tiber, may isang kahariang pinagyayabong ang sarili sa mga mapag-ambisyong balakin at madidilim na panukala. Maliit at mahina sa pasimula, mabilis at kagila-gilalas ang paglago nito sa lakas at sigla, maingat na lumalawak dito at doon upang subukin ang kanyang kakayahan, at subukin ang kasiglahan ng bisig nitong pandigma, hanggang sa, batid ang sarili nitong kapangyarihan, matapang nitong iniangat ang ulo sa gitna ng mga bansa sa ibabaw ng lupa, at sinunggaban, sa kamay na hindi malulupig, ang timon ng kanilang mga gawain. Mula ngayo’y nakatala sa pahina ng kasaysayan ang pangalang Roma, nakatakda sa mahabang mga kapanahunan ay pamahalaan ang mga gawain ng sanlibutan, at magpamalas ng makapangyarihang impluwensiya sa gitna ng mga bansa hanggang sa wakas ng panahon.

“Nagsalita ang Roma; at di-naglaon ay nasumpungan ng Siria at Macedonia na may pagbabagong dumarating sa anyo ng kanilang panaginip. Nakialam ang mga Romano alang-alang sa batang hari ng Egipto, na nagpasiyang siya ay dapat mapangalagaan mula sa kapahamakang binalak nina Antiochus at Felipe. Ito ay noong 200 B.C., at isa ito sa mga unang mahahalagang pakikialam ng mga Romano sa mga gawain ng Siria at Egipto.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 256.

Unang ipinakilala ang Roma sa salaysay na propetiko noong taóng 200 BK, at ang pagpapakilalang iyon sa talatang labing-apat ang pinakamahalagang pagtukoy sa Roma sa buong Daniel, sapagkat ito mismo ang talata na nagtatakda sa Roma bilang sagisag na nagtatatag sa pangitain. Kung bakit naipanindigan ni Smith ang gayong tuntunin ng propesiya, saka binanggit ang 161 BK, habang kinikilala rin ang taóng 200 BK bilang puntong “ipinakilala” ang kapangyarihan ng Roma, ay hindi isang suliraning ibig kong lutasin. Kung mayroon mang tanong na dapat lutasin, ito ay kung balido o hindi ang tuntuning itinakda ni Smith. Kung ito’y balido, igigiit kong ang talatang labing-apat ay dapat may ugnayan sa mga Hudyo na naganap bago ang alyansa noong 161 BK.

Nauunawaan ko na ang kasaysayan ng mga talatang labintatlo hanggang labinlima ay tumutukoy sa isang yugto sa mga huling araw, kung kailan sumisingit ang Roma Papal sa kasaysayang propetiko, at ginagawa niya ito na may kaugnayan sa Estados Unidos, na siyang bayan ng Diyos sa kasaysayang iyon. Sapagkat laging inilalarawan ni Jesus ang wakas sa pamamagitan ng pasimula, ang taóng 200 BC, nang pumasok sa kasaysayan ang paganong Roma, ay dapat na may ugnayan sa

bayan ng Diyos sa kasaysayang iyon. Kaya't sumasang-ayon ako sa tuntunin ni Smith, kahit hindi niya natagpuan ang tuwirang ugnayan sa pagitan ng Roma at ng mga Hudyo noong taóng 200 BC.

Ang mga talatang labing-isa at labindalawa ay tumutukoy sa tagumpay at kinahinatnan ng Labanan sa Raphia, na naganap noong 217 BC, sa pagitan ng Imperyong Seleucid, na pinamunuan ni Antiochus III Magnus, o “Ang Dakila,” at ng Kahariang Ptolemaiko ng Ehipto, na pinamumunuan ni Haring Ptolemy IV Philopator. Naganap ang labang ito sa gitna ng pakikibaka para sa pagkontrol sa Coele-Syria (timog Sirya) at katimugang Palestina, mga teritoryong pinag-aagawan ng mga kahariang Ptolemaiko at Seleucid. Ang tagumpay ni Ptolemy IV Philopator sa Raphia ay nagbigay-daan sa kanya upang mapanatili ang pagkontrol sa Coele-Syria at katimugang Palestina sa loob ng ilang panahon.

Ang Labanan sa Panium, na naganap makalipas ang labimpitong taon, noong 200 BK, at kilala rin bilang Labanan sa Bundok ng Panium o Labanan sa Paneas, ay sa pagitan ng Imperyong Seleucid, na pinamunuan ni Haring Antiochus III, at ng Kahariang Ptolemaiko ng Ehipto, na pinamunuan ni Haring Ptolemy V.

Makalipas ang tatlung taon, noong 167 BK, nagsimula sa bayan ng Modein, isang maliit na bayan na matatagpuan sa rehiyon ng Judea, sa ngayo'y modernong Israel, ang Himagsikang Makabeo, isang pag-aalsa ng mga Hudyo laban sa mga pagtatangka ng Imperyong Seleucid na supilin ang mga gawaing panrelihiyon ng mga Hudyo at ipataw ang kulturang Helenistiko.

Ang tinutukoy na pangyayari ay kinasasangkutan ng tanyag sa kasamaan na Griyegong Seleucid na pinuno, si Antiochus IV Epiphanes, na nagpataw ng mahigpit na mga kaugaliang Helenistiko sa sambayanang Hudyo, kabilang ang pagbabawal sa mga pagsasagawang panrelihiyon ng mga Hudyo at ang paglapastangan sa Templo sa Jerusalem. Sa pagsisikap na ipatupad ang kanyang mga kautusan, nagpadala si Antiochus ng mga kinatawan sa iba't ibang bayan at nayon upang pilitin ang mga naninirahang Hudyo na tumalima sa kanyang mga utos.

Sa Modein, dumating ang isa sa mga opisyal ng Seleucid upang ipatupad ang dekreto ng hari sa pamamagitan ng pag-utos sa mga Judiong naninirahan doon na makilahok sa mga paganong ritwal at mag-alay ng mga hain sa mga diyos ng mga Griyego. Isang matandang paring Judio na nagngangalang Mattathias ang tumangging sumunod sa utos at pinatay kapuwa ang isang Judiong sumulong upang mag-alay ng hain at ang opisyal na Seleucid. Ang akto ng pagsuway na ito ni Mattathias at ng kaniyang pamilya ay nagsilbing hudyat ng pagsisimula ng Himagsikang Makabeo laban sa paghaharing Seleucid.

Si Mattathias at ang kaniyang limang anak na lalaki, kabilang si Judas Maccabee, ay tumakas patungo sa mga burol at nagsimula ng isang digmaang gerilya laban sa mga puwersang Seleucid. Sa kalaunan ay lumakas at lumawak ang suporta sa paghihimagsik, na humantong sa sunod-sunod na mga tagumpay militar laban sa mga Seleucid.

Ang mga pangyayari sa Modein noong 167 BC ay naging isang mahalagang yugto sa kasaysayan ng mga Judio, na nagmarka ng pasimula ng Himagsikang Macabeo at ng pakikibaka para sa kalayaang panrelihiyon at kasarinlan laban sa paghaharing dayuhan. Ang muling pagtatalaga ng

ikalawang templo sa Jerusalem, na siyang tumutukoy sa makasaysayang pangyayaring ginugunita sa panahon ng Hanukkah, ay naganap noong 164 BC, tatlong taon bago ang “kasunduan” sa talata dalawampu’t tatlo.

Pagkatapos bawiin ng mga Makabeo ang Jerusalem at ang Templo, nilinis nila ang Templo mula sa mga karumihang pagano at ibinalik ito sa nararapat nitong relihiyosong gamit. Ayon sa tradisyon, nakasumpong sila ng iisa lamang na sisidlan ng pinabanal na langis, na sapat lamang upang sindihan ang menora sa loob ng isang araw. Sa katunayan, walang kapanabayang makasaysayang saksi sa pangyayaring iyon, at hindi hanggang sa ika-anim na siglo lumitaw sa panitikan ang alamat na Hudyo. Inihambing ni Sister White ang tumalikod na iglesyang Hudyo sa Iglesyang Katoliko, lalo na’t binibigyang-diin na kapwa nila ibinabatay ang relihiyon sa mga kaugalian at tradisyong pantao. Gaya ng marami at sari-saring kinathang mga himala sa kasaysayan ng Iglesyang Papal, ang alamat tungkol sa langis na sapat lamang para sa isang araw na tumagal nang walong araw ay walang makasaysayang saksi.

Ang talata sampu ng Daniel kabanata labing-isa ay tumutukoy sa unang labanan sa tatlong labanan ng talata apatnapu, na dati ko nang tinukoy bilang tatlong labanan ng isang malamig na digmaan, gayundin bilang tatlong digmaang pinaglalaman sa pamamagitan ng mga kinatawan. Isang kapatid na babae ang nagtanong sa aking pagtukoy sa Digmaan sa Ukraine, na siyang ikalawa sa tatlong digmaang ito, bilang mga malamig na digmaan, sapagkat, gaya ng tama niyang itinuro, nagkaroon ng saganang kamatayan at pagkawasak. Ang tinukoy ko sa mga naunang artikulo bilang tatlong labanan ng “malamig na digmaan” ay tinawag sa gayong mga pananalita upang ipakita ang pagkakaiba sa pagitan ng tatlong labanang ito at ng tatlong Pandaigdigang Digmaan na nagaganap sa kasaysayan ng mabangis na hayop ng Apocalipsis tresena. Ang tatlong digmaang ito ay mga digmaang pinaglalaman sa pamamagitan ng mga kinatawan at gayon din ang naging paglalarawan sa mga ito.

Nilalayon kong tukuyin ang tatlong labanang iyon bilang “ang tatlong labanan ng talata kuwarenta” o mga proxy war, mula sa puntong ito at pasulong sa mga artikulong ito, upang alisin ang hindi pagkakatuugma ng pagtukoy sa isang mainit na digmaan bilang isang malamig na digmaan. Ayon sa aking depinisyon, ang tatlong labanan ng talata kuwarenta ay hindi kabilang ang labanan ng 1798, na bahagi ng talata kuwarenta, kundi tanging ang tatlong labanan lamang mula sa panahon ng wakas noong 1989 hanggang sa batas ng Linggo ng talata kuwarenta’t isa. Mas wasto na matukoy ang tatlong labanang ito bilang mga proxy war, na isinasakatuparan sa loob ng konteksto ng pakikidigma sa pagitan ng hari ng hilaga at ng hari ng timog, na sa kasaysayan ng talata kuwarenta ay kumakatawan sa pakikidigma sa pagitan ng Katolisismo (ang hari ng hilaga) at Komunismo (ang hari ng timog).

Ang una sa tatlong labanang iyon ay itinutukoy ang tagumpay ng Katolisismo laban sa Komunismo noong 1989, sapagkat ang Papado ay nakipagsanib sa hukbong kinatawan nito, na kinakatawan ng Estados Unidos, sa pagwawalis sa Unyong Sobyet noong 1989, bagaman nanatiling nakatindig ang Rusya, ang ulo (o “moog”). Ang kasalukuyang Digmaan sa Ukraina ay muling isang labanan sa pagitan ng Katolisismo at Komunismo, kung saan ginagamit ng Papado ang pamahalaan ng Ukraina bilang kinatawan nito laban sa Rusya, kalakip ang suporta ng dating kapangyarihang

kinatawan ng Papado, ang Estados Unidos, kabilang ang nalalabi ng makaglobalistang Kanluraning mundo. Ang digmaang iyon ay kinakatawan sa mga talatang labing-isa at labindalawa, at ipinahahayag na ang Komunismo (Rusya) ay mangingibabaw sa Katolisismo.

Ang ikatlo sa tatlong labanang iyon sa pamamagitan ng kinatawan ay inilarawan sa talatang labinlima, bilang Labanan sa Panium. Ang labanan ay sa pagitan ng kahariang Ptolemaiko (ang hari ng timog) at ng kahariang Seleucido (ang hari ng hilaga). Sa labanang iyon, ang hukbong kinatawan ng Katolisismo ay muli na namang ang Estados Unidos.

Sa unang labanan noong 1989, ang hukbong kinatawan ng Republikang sungay ng Estados Unidos ay ginamit ng kapapahan upang ibagsak ang pampolitikang estruktura ng Unyong Sobyet, samantalang iniwang buo ang ulo nito (Russia). Sa ikalawang labanan, na siyang digmaang Ukranyano, ang hukbong kinatawan ng mga Nazi ay natalo ng Russia. Sa ikatlong labanan, ang Estados Unidos, na muling hukbong kinatawan ng kapapahan, ay muling tatalo sa hari ng timog.

Ang tatlong labanan ay taglay ang lagda ng “Katotohanan,” na ang una at ang huling labanan ay isinasagawa ng nananagumpay na hukbong proxy ng Estados Unidos. Sa unang labanan, iniwang buo ang ulo ng Hari sa Timugan, at sa ikatlong labanan, ang hukbong proxy ng Estados Unidos ang nagiging ulo ng Hari sa Timugan. Ang ikalawang hukbong proxy ay siya ring hukbong proxy ng kapapahan noong Ikalawang Digmaang Pandaigdig. Sa kapwa pagkakataon, ang hukbong proxy ng Nazismo ay natalo at matatalo. Ganap na pinasasakop ng kapapahan ang lahat ng kaniyang mga kaaway bago ang talatang labing-anim, kung kailan maisasakatuparan ang tatluhang unyon.

Si Ptolemy [Putin] ay nagkulang sa maingat na katalinuhan upang mapakinabangan nang mabuti ang kaniyang tagumpay. Kung sinundan niya ang kaniyang pagtatagumpay, malamang ay naging panginoon siya ng buong kaharian ni Antiochus; ngunit, kuntento na sa pagbibitaw lamang ng ilang pananakot at ilang pagbabanta, nakipagpayapaan siya upang maipagkaloob ang sarili sa walang patid at walang pagpipigil na pagpapaubaya sa kaniyang makahayop na mga pita. Kaya, matapos niyang malupig ang kaniyang mga kaaway, siya naman ay nalupig ng kaniyang mga bisyo, at, limot ang dakilang pangalang maaari sanang naitatag niya, iginugol niya ang kaniyang panahon sa mga piging at kahalayan.

“Nagmataas ang kanyang puso dahil sa kanyang tagumpay, ngunit malayong-malayo ito sa ikatitibay niya; sapagkat ang di-marangal na paggamit na ginawa niya rito ang siyang naging sanhi upang ang sarili niyang mga nasasakupan ay maghimagsik laban sa kanya.” Uriah Smith, Daniel at ang Apocalipsis, 254.

Ikalawang saksi na ang tagumpay ni Putin ay nagmamarka ng kaniyang wakas ay nasusumpungan sa hari ng kahariang timugan ng Juda na si Uzias, na ang puso ay napalalo rin dahil sa kaniyang mga tagumpay sa pakikidigma, at pagkatapos, gaya ni Ptolomeo, pinagnasahang gampanan ang gawain ng mga saserdote sa santuwaryo, at tinamaan ng ketong at agad inalis sa kapangyarihan. Ang tagumpay ni Putin sa digmaan sa Ukrayna ay nagmamarka ng pasimula ng kaniyang wakas bilang hari ng timugan (ang hari ng ateismo). Ang kaniyang wakas ay itinipo sa pasimula ng propetikong hari ng timugan sa talatang apatnapu (Pransya), na nagtukoy ng isang rebolusyong nagpabagsak sa pamumuno, gaya ng nangyari kay Ptolomeo. Ang wakas ni Putin ay inilarawan din

sa wakas ng Unyong Sobyet, kung saan ang pinuno (Gorbachev) ay nagbuwag sa Unyong Sobyet, at pagdaka'y tumanggap ng tungkulin sa Mga Nagkakaisang Bansa, ang huling-panahong globalistang sagisag ng ateismo, ang hari ng timugan. Pagkaraan ng tagumpay ni Putin sa Ukrayna, siya rin ay itinipo kay Napoleon sa Waterloo, at ang sumunod na pagkatapon; gayundin, kay haring Uzias, sa kaniyang ketong, at ang sumunod na pagkatapon, gayon din ang lasing na wakas ni Ptolomeo at ang wakas ng Unyong Sobyet noong 1989.

Ang Labanan sa Panium ay naganap noong 200 BC, at sa mismong taong iyon ay hayagang nakialam ang Roma sa kasaysayan. Ang kanilang pagpasok sa makahulang salaysay ay nauna sa pananakop sa Jerusalem na kinakatawan sa talata dieciséis, at natupad noong 63 BC, nang ipahayag niyang siya ang tagapagtanggol ng batang hari sa Ehipto. Sa ikatlong labanan ng talata cuarenta, na kinasasangkutan ng mga hari ng hilaga at timog, ang kapapahan ay muling magpapasok ng sarili nito sa kasaysayan, na nagpapanggap na tagapagtanggol ng Rusya. Sa gayunding panahon, si Seleucus, sa tipo, ay nagapi si Ptolemy sa Labanan sa Panium, sa gayon ay ipinakikilala na ang Estados Unidos, ang kinatawang hukbo ng kapapahan sa una at huling mga labanan ng talata cuarenta, ay magwawagi laban sa “Ehipto” (ang hari ng timog).

Noong taong 200 BK, sa paraang sagisag ay natatagpuan natin ang kapapahan, sapagkat ang patutot ng Tiro ay nagsisimulang umawit ng kaniyang mga awit ng pakikiapid bilang pauna sa tatluhang unyon sa batas ng Linggo sa talatang labing-anim. Kasabay nito, nanaig ang Estados Unidos sa Nagkakaisang mga Bansa, sa gayon ay tiniyak ang posisyon nito bilang pangunahing hari ng sampung hari. Ang lahat ng dinamika ng tatluhang unyon na natutupad sa batas ng Linggo ay naitatakda na bago ang talatang labing-anim.

Ang estrukturang pampulitika ng kapangyarihan ng dragon, na kinakatawan ng United Nations, ay sumasang-ayon, sa talata labing-anim, na ibigay ang estrukturang pampulitika nito sa hayop; ngunit bago iyon gawin, lulupigin ng kapapahan ang relihiyon ng dragon. Dapat muling alisin ang paganismo. Inalis ang Protestantismo noong panahon ni Reagan, sa unang labanan ng talata apatnapu, at sa panahon ng huling pangulong Republikano ang relihiyon ng dragon ay pasasakupin din sa relihiyon ng Katolisismo, gaya noong taong 508. Ang proseso ng pag-alis sa anumang panrelihiyong pagtutol sa pagkakaluklok ng kapapahan sa trono ay nagsimula noong panahon ni Reagan, at magwawakas sa mga taon ni Trump. Ang pagtutol ng tumalikod na Protestantismo laban sa Katolisismo ay inalis sa unang labanan ng talata apatnapu, at ang pagtutol ng espiritismo ay aalisin sa huling labanan ng talata apatnapu.

Sa gayunding masalimuot na pagkakasalikop ng mga pangyayari sa kasaysayan ng tao, ang tumalikod na Protestantismo ay dapat itatag ang sarili nito bilang awtoridad na panrelihiyon at pampolitika sa ibabaw ng sampung hari ng Apocalipsis kabanata labing-pito. Sa gayon, ang Labanan sa Panium ay tumutukoy kung kailan nanaig ang Estados Unidos laban sa Mga Nagkakaisang Bansa, bago pa ang batas ng Linggo ng talatang labing-anim.

Isang matatag nang tuntunin ng propesiya na ang dragon, ang hayop, at ang huwad na propeta ay bawat isa ay may kani-kaniyang natatanging mga katangiang makapropesiya. Isa sa mga katangiang makapropesiyang iyon ay na ang hayop (Katolisismo) ay laging matatagpuang

makapropesiya sa lungsod ng Roma. Ang Huwad na Propeta ay laging matatagpuang makapropesiya sa Estados Unidos. Ngunit sa dragon, ang katangian hinggil sa pook na kinaroroonan nitong makapropesiya ay na ito ay laging lumilipat. Nagsimula ang dragon sa langit, saka naparoon sa Halamanan ng Eden, at sa dakong huli ang dragon ay matatagpuan sa Ehipto.

Magsalita ka, at sabihin mo, Ganito ang sabi ng Panginoong Diyos; Narito, ako’y laban sa iyo, Paraon na hari ng Ehipto, ang dakilang dragon na nakahiga sa kalagitnaan ng kaniyang mga ilog, na nagsabi, Ang aking ilog ay akin, at ginawa ko ito para sa aking sarili. Ezekiel 29:3.

Ang propetikong kinaroroonan ng dragon ay lumilipat. Sa kapanahunan ni Juan, ang luklukan ng dragon, na kumakatawan sa kaniyang trono, ay itinukoy na nasa Pergamos.

At sa anghel ng iglesia sa Pergamo ay isulat mo: Ganito ang sinasabi niya na may tabak na matalim na may dalawang talim; Nalalaman ko ang iyong mga gawa at kung saan ka tumatahan, yaon ngang kinaroroonan ng luklukan ni Satanas; at pinanghahawakan mo ang aking pangalan, at hindi mo ikinaila ang aking pananampalataya, maging sa mga araw na yaon nang si Antipas, na aking tapat na martir, ay pinatay sa gitna ninyo, kung saan tumatahan si Satanas. Apocalipsis 2:12, 13.

Ang kaugalian ng paganong Roma ay dalhin pabalik sa lungsod ng Roma ang lahat ng mga paganong diyos na kanilang nakaugnay, at katawanin ang mga ito sa Templo ng Pantheon. Ito ang dahilan kung bakit itinala ni Daniel na ang “dako ng kaniyang santuwaryo ay naibagsak.” Ang dako ng santuwaryo ng paganong Roma ay ang lungsod ng Roma, na ibinagsak ni Constantine noong taóng 330, ngunit ang santuwaryo na “nasa” Roma ay ang Templo ng Pantheon, na ang Pan-Theon ay nangangahulugang, “ang templo ng lahat ng mga diyos.” Inilipat ng mga Romano ang kinaroroonan ng luklukan ni Satanas mula sa Pergamos patungo sa Templo ng Pantheon. Ipinaaalam sa atin ni Sister White na ang paganong Roma ang dragon.

“Kaya’t bagaman ang dragon, sa pangunahing diwa, ay kumakatawan kay Satanas, sa ikalawang diwa ito’y sagisag ng paganong Roma.” The Great Controversy, 439.

Ang Paganong Roma ay nahati sa sampung bansa, at ang Pransiya ay naging Hari ng Timog nang ipinakilala nito ang ateismo ng Ehipto noong Rebolusyong Pranses. Pagsapit ng 1917, ang dragon ay lumipat mula sa Pransiya patungo sa Rusya. Ang talatang ikasampu ay kumakatawan sa 1989, at ang mga talatang ikalabing-isa at ikalabindalawa ay kumakatawan sa mga labanan ng “the borderline” (Raphia at Ukraina), at ang labanan sa Panium ay kumakatawan sa ikatlong hakbang na tinutupad ng Papado habang sinisiguro nito ang tatluhang pagkakaisa sa talatang ikalabing-anim. Ito ay kumakatawan sa nakatagong kasaysayan ng talatang ikaapatnapu.

Ipagpapatuloy natin ang pag-aaral na ito sa susunod na artikulo.

Nang dumating si Jesus sa mga sakop ng Cesarea Filipi [Panium], tinanong niya ang kanyang mga alagad, na sinasabi, Sino ang sinasabi ng mga tao kung sino ako, ang Anak ng Tao? At sinabi nila, May nagsasabing ikaw si Juan Bautista; ang iba, si Elias; at ang iba pa, si Jeremias, o isa sa mga propeta. Sinabi niya sa kanila, Ngunit kayo, sino ang sinasabi ninyo na ako? At sumagot si Simon Pedro at nagsabi, Ikaw ang Kristo, ang Anak ng Diyos na buhay. At

sumagot si Jesus at sinabi sa kanya, Mapalad ka, Simon Barjona, sapagkat hindi ito ipinahayag sa iyo ng laman at dugo, kundi ng aking Ama na nasa langit. At sinasabi ko rin sa iyo, na ikaw ay Pedro, at sa batong ito itatayo ko ang aking iglesia; at ang mga pintuan ng impiyerno ay hindi magwawagi laban dito. At ibibigay ko sa iyo ang mga susi ng kaharian ng langit; at anumang iyong talian sa lupa ay tatalian sa langit; at anumang iyong kalagan sa lupa ay kakalagan sa langit. Pagkatapos ay mahigpit niyang iniutos sa kanyang mga alagad na huwag nilang sasabihin kaninuman na siya si Jesus, ang Kristo. Mula noon ay pinasimulan ni Jesus na ipakita sa kanyang mga alagad na kinakailangan niyang pumaroon sa Jerusalem, at magdanas ng maraming bagay mula sa mga matatanda at mga punong saserdote at mga eskriba, at patayin, at muling mabuhay sa ikatlong araw. Mateo 16:13-21.